

Gerőcs Péter

Fiatal mizantróp

Jókedvem van, néha motoszkál valami fölöttem. Vidám kis mogyoróspele. Ha csöndben maradok, majd leszalad ide erre a papírlapra, és felnéz rám. Úgy kell kapirgálnom a papíron, mintha én ő lennék.

Egy íróasztalnál ülök. Fekete talpas íróasztali lámpa van előttem. Nincs benne izzó. Előttem testes, vékony lapú üres könyv. Ebbe írok. A szabad lapok legyezőszerűen nyiladoznak a tenyerem mellett. Ha szükséges, akár magammal is vihetem. Sistergő ceruza. Zöld váza. Ovális tükör. Egyenes, barna hajam van. Szürkés szemem. Frissen borotvált áll. Egyenes orr. Elálló fülek. Így szemből nem tudom eldönteni, hogy ez egy idétlen arcforma, vagy komoly és kihívó; hogy szép vagyok vagy csúnya. Harmincéves lehetek. Semmi különös nincs a tekintetemben. Esetleg egy szemernyi bizonytalanság. Gyermeteg ellenszegülés? Most, hogy újra megnézem, már csak kutakodás van benne, kötelességtudat. Ez is eltűnik. Valami kaparászik a tetőn.

A fiókokban levelek, személyes holmik. Adópapírok. Nem tudom, kihez tartoznak, de talán úgy volna illő, hogy hozzám. Odakint kora tavaszi napsütéses, hideg felhővonulás. A levegő tiszta. Acélszürke aszfalt; egy hosszú út kanyarog a dombok között. Azt gyanítom, Budán vagyok, egy kertes ház padlásán.

Ki kellene menni a kertbe. Vihetném magammal a jegyzetkönyvet.

VISSZA KELL MENNEM A FENTI SZOBÁBA AZ ÍRÓASZTALHOZ!

Pici, gondozatlan kert a ház mögött. Körben csenevész bokrok, szakadozott kerítés. Kikopott fű. A hátam mögött a ház egyszerű parasztház. Hullik a vakolata. Vissza kell mennem a szobába.

Újra a szobában. Zörgő kültéri vaslépcsőn jöttem vissza. Szemben egy újabb ajtó nyílik valahová, de valaki eltorlaszolta egy ruhásszekrényvel. A ház alsó emeletére a kertből nem találtam bejáratot.

Visszaolvastam a szöveget. Látok egy csupa nagybetűvel írt sort arról, hogy vissza kell jönnöm ide, ahol vagyok. Fárasztó lenne kikutatni, hogy honnan. Címekkel kéne sűrűn tagolni a szöveget.

CÍMEKKEL SÚRÚN TAGOLNI A SZÖVEGET!

Fel akartam tenni magamnak egy kérdést. Most jó a kedvem. Valami motoz. Egy motozó állat van itt valahol. Kicsi lehet, karmos végtagokkal. Mindjárt megnézem a fiókban, hátha ott van.

Öt nagy alakú fekete, puha fedeles könyv. Pontos dátummal ellátva. Mindjárt megnézem ezt is, amibe írok. Csakugyan: ott van a négy szám, hogy kettő, nulla, nulla, egy, és hogy március. Mellettem kihúzott fiók. Mindjárt kipakolom, de előbb félreteszem ezt a könyvet, hogy semmiképp ne keveredjen össze a többivel.

Mindig csak néhány mondatot elolvasni a könyvekből, valamint az utolsó 2-3 sort az előttem heverő jegyzetből. Felesleget nem leírni! (Jelzőket, határozókat hanyagolni!)

Nagyon boldog vagyok. Olvastam néhány sort egy hajóskapitányról, aki soha nem tudta, honnan, hová tart. Meg egy festményről, de most csak egy női láb részletére emlékszem belőle. Mind, mind az én kézírásommal. Volt egy részlet arról, hogy kiabáltak, és kocsiba kellett ülnöm, a rakparti villamosmegállóban. Néhol találok csupa nagybetűvel írt sorokat is, mint ebben a jegyzetben. Ilyeneket: A FÉNYKÉPEKET AZ ÁGY ALÁ REJTENI! VALAKI ELOLVASSA A JEGYZETEKET. MEG KELL SEMMISÍTENI MINDET.

Valami kotorászik felettem. Talán a papírfalak mögött. Egy kismadár, vagy egy egér. Egyszer talán megnézem. Mellettem öt súlyos könyv és egy üres fiók. Mielőtt visszatenném őket, belelapozok néhányba.

Nagyon mulatságos, amit találtam. Nagyon boldog vagyok. A ház előtt egy autóbusz maga alá gyúrt egy zöld személygépkocsit. Meg láttam, hogy valamikor megfájdult a csuklóm az írástól. Meg láttam olyat, hogy Endre szótlánul és haragosan tekeri a kormányt.

Nem tudom, általában miről írok, de találtam néhány mindenképpen érdekes gondolatot. Például egy emberről, aki halálos sebet kap, de nem az életét menteni szalad, hanem felmosórongyért, hogy a kiömlő vérét feltörölje. Sok bekezdést találtam az ablakból látható völgyről. Kicsi házak, kicsi kertek. Kuttyák ugatnak, autók serregnek el az úton, ilyesmik. Meg egy emberről, aki enni ad nekem, ha éhes vagyok. Néhány tárgyról találtam leírást, melyeket nem ismerek. Lehet, hogy itt vannak a szobában, csak eddig nem találtam meg őket. Seprű, vasóra. Csakugyan ketyeg valami.

Itt is van. Egy szép nagy, nehézkes vasóra. A szobának nemigen van akusztikája, a ketyegés üresen elvész, mint egy nagy mezőn. A szoba kartonfalakkal van burkolva, meglehetősen egyenetlenül. Semmi derékszög. Egy konkáv szobában ülök, amelyben el lehetne bújni, de nincs ki elől.

Mindjárt megnézem, hogy mi van a felső fiókban. Itt, kérem szépen, iratok vannak, egy pipapiszkáló, egy régi pipa, egy fekete, lecsavarható fedelű fémdoboz, apró fekete forgács beletömöködve. Ez a pipadohány. Azt hiszem, jó lenne rágyújtani, de nincs tüzem. A pipadohánynak nehéz, pácolt illata van, a dobozára rá van írva fehér betűkkel, hogy Black Ambrosia. Fekete ambrózia? Ilyen nevű termék füstjét nem szívesen tüdőzőm le. Akár azt is ráírhatták volna, hogy: méreg. Az iratokon egy név szerepel: Schwarz Barnabás.

Puha fedeles jegyzetkönyvek hevernek szerteszét az asztalomon. Többüket kinyitottam. Némelyik lapon találni elkülönülő sorokat, melyeket csupa nagygyal írtam. Például ezt: KIJUTNI A HÁZBÓL!

Lépteket hallok. Lassú lépteket. Lépcső nyikorog. Kopogtatnak. Várok. Egy férfihang suttog az ajtó túoldalán. „Barnabás, nyisd ki az ajtót.” Azt mondja, csirkét hozott főtt babbal. Mindjárt megkérem, hogy igazolja magát. Azt mondja, hogy a bátyám, és egy nap rendesen kétszer hoz ételt nekem. Megkérem, hogy várjon még. Meglátom a tükröt. Megkérdezem tőle, hogy nézek ki. Eltalálja. Nagyon kér, hogy engedjem be. Követelőzik. Azt mondja, ha nem engedem be, visszaviszi, és éhen maradok. Patthelyzet. Mondom neki, hogy várjon, mert el kell húznom a szekrényt.

Egy férfi simogatta meg a fejemet, mielőtt lement. Itt hagyott egy tányér kulimászt. Főzelékszerűségben üldögélő sült csirkecomb. Ropogós a bőre. Pici, üveges szőrök merednek ki belőle. Aki csinálta, biztosan nem tud főzni. Itt ül egy üvegkancsó egy üvegpohárral. Vajon van-e színtelen méreg?

Nyitva van az ajtó. Lemegyek. Mégsem megyek le: meredek a lépcső. Lent sárga parketta, meg egy barna rongyszőnyeg csücske. Megkérdezem, hogy lemegetek-e. Valaki azt válaszolja odalentről, hogy persze. Megkérdezem, hogy odalent nem fog-e kiszaladni alólam a rongyszőnyeg. Nevet. Nem, mondja. Menjek nyugodtan. 16 lépcsőfok.

Egy férfi kapkodja magára a kabátját. Azt mondja, hogy ott van egy papír az asztalon, azt olvassam el, neki mennie kell, mert késésben van. Hová megy, kérdezem. Dolgozni, az irodába. Azt mondom neki, hogy jó. Azt mondja, hogy 10-kor jön az ápoló, de ez is rajta van a papíron. Azt mondja, ücsörögjek, nézek tévét. Bekapcsolja a zenét. Zongora szól. Beethoven, a *Hammerklavier*. Erre akár mérget is vennék. Egyetlen zongora szól. Halkan. Mollban. Nem ismerem a zongoristát. Különösen játszik. Azt állítja, hogy a részletekben rejlik a lényeg. Nem kadenciákat játszik, hanem hangokat. Ez a harmadik tétel. Minden hang lepottyán a magasból, és úgy marad, mielőtt megszólalna a következő hang. Talán egy öregember játszik. Vagy olyan valaki, akinek a lelke egy öregemberére hasonlít. Egy sánta öregemberére. A nekirugaszkodások gyöngye próbálkozások. Hogy lehet ezt így játszani? Valójában nem a basszus kíséri; ez a főszólam. Egészen elhalkul, de egyre nehezebben, egyre lassabban érkeznek a hangok. Most megváltozik a játék karaktere. Minden nehézséget elhagy, és egészen légiesen érkeznek a hangok, tulajdonképpen már nem is hangokat játszik. Hibásan billent, eltűnik néhány hang a főszólamból, de sebaj, bőségesen ki tudom egészíteni, de nem csak azért, mert ismerem a kottát, mintha csak előttem heverne.

Az asztalon van egy nyomtatott gépirólap. Rajta néhány sor, csupa nagybetűvel szedve, és két kisméretű fotó. Az egyik egy negyvenöt körüli nőt ábrázol, nyaktól fölfelé. Hatalmas feje van, nagyon széles szája, vastag ajkakkal, szeme kis híján eltűnik a gyűrt zsírkötegek között. Az egész feje egy nagy mosoly. Ez van alatta: Klárika. Ápoló. Mellette egy másik fotó. Rajta magas, talán jóképű férfi, szögegyenes barna haját oldalt kettéválasztja, nem elvágólag, de azért határozottan. Kék szeme van, hosszú, keskeny arca. Úgy nevet, hogy látszanak a

fogai. Az áll alatta, hogy Endre, a bátyád. A képek felett néhány sor, csupa nagygyal írva. KLÁRIKA 10-KOR JÖN. VIGYÁZZ MAGADRA! NÉZZ TÉVÉT VAGY HALLGASS ZENÉT! De hiszen épp hallgatok. MARADJ A LAKÁSBAN. ÖLEL SZERETETTEL – BÁTYÁD. Ez kedves tőle. De vajon hol van? Azt írja, hogy ne hagyjam el a lakást. Eszem ágában sincs. Odakint kora tavaszi hideg szél, idebent meleg. Kortyog a radiátor, érzem, hogy melegszik.

Egy szoba közepén ülök, nagy fekete kanapén. Elöttem kicsi faasztal. A lakás lelakott, elhanyagolt. Pedig lehetne fényűző is. Oldalt egy romos amerikai konyha. A pultba építve egy használaton kívüli kandalló, két oldala üveg. Étel illatát érzem. Éhes vagyok. Vízelnem is kell. A konyhacsapba fogok vizelni: nem tudom, hol van a mosdó. Egy kicsit félreteszem a jegyzetkönyvet, hogy vágjak egy szelet kenyeret.

A konyhacsap magasan van, de szerencsére találtam a sarokban egy kis sámlit. Arra ráállva könnyen felérem a csapot. A konyhapulton egy jókora kés hever. Csillog az éle. Abban bízom, hogy nem néz rám. Én sem nézek rá, nehogy felhergeljem, mert akkor belevág a húsomba. Gyorsan begombolom a nadrágomat, és megnyitom a csapot. Ennyi elég is. Most elzárom. Fölöttem pácolt fakeretben rézszínű fémszállal négy részre osztott üveglak. Mögötte porcelántányérok. A fakeret a rézgomb körül füstszerűen megfeketedett. A munkapad párizsi kék színű, márványmintás. A tapintása azonban nem márványszerű: melegebb és kevésbé érdes. Ettől jó kedvem van.

Elhallgat a zene. Odakint csicseregnek a madarak. Elbőg a ház előtt egy busz. Átmegyek a nappalin és kinézek az ablakon. Odakint tavaszi napsütés, kerttel. A kert fűvét vakondtúrások éktelenítik, és van három fa is. Az egyik teljesen csonka. A kert mögött egy másik kert, fadeszakkal eltakarva. Amögött utca, de erre már nemigen látok rá. Az utca túloldalán hirtelen magasodó domb, oldalán házakkal, sziklás erdőséggel. Kinyitom az ablakot, előtte rács van. Most már tudom, hogyha egyszer tűz üt ki a házban, az ablakon keresztül nem fogok tudni kimászni, ki a házon kívülre, bárhová, ahol se tűz, se füst. Megfordulok. A nappali túlsó végén, jobb oldalon a konyhapult, mellette ajtó. Benézek. Ez a mosdó. A konyhától balra a lakásajtó. Zárva. A falon telefon. Követem a kábelt: ki van húzva. Micsoda trehányóság! Bár amilyen feledékeny vagyok mostanában, az is lehet, hogy én voltam. Visszadugom a helyére.

A nappaliban körben könyvespolcok, tele könyvekkel, középen ülőgarnitúra és dohányzóasztal. A kanapé fekete, hosszú csíkokban ráncosodó műbőr, ha végighúzom rajta, nyikorog az ujjam. Az asztalon gyümölcstál; alma és narancs. A bejárati ajtó és a konyha között egy meredek lépcső megy fel. Én is felmegyek. A 4. lépcsőfok egy kissé inog. A lépcső tetején épp csak akkora hely, hogy az ember meg tud fordulni, szemben ajtó. Benyitok. Egy kis szobába lépek. Benne ágy, egy szekrény és egy íróasztal. Az ágy mellett egy kis szőnyeg. A szekrény nagy és ódon. El sem tudom képzelni, hogy hozhatták fel. Vagy itt rakták össze? Ez azért nem valószínű, mert már nagyon öreg. Régebbi, mint ez a szoba. A tetőtéri ablakokon keresztül sem férhetett be. Rejtély. Kinyitom az ajtaját. A szekrényben ruhák vannak, főleg ingek és zakók. A fiókokban pulóverek és újságok. Az újságokból képeket vagdosztak ki ollóval. Keresem a kivágatokat, de nem találok.

Odamegyek az íróasztalhoz, és leülök, nehogy elfáradjak a kutakodásban. Ki kell derítenem, hogy kinek a lakásában vagyok.

Egy íróasztal előtt ülök. Valami motoz a papírfalak mögött. A szobaajtó nyitva van. Odalent valaki edényekkel csörömpöl. Feltételezem, főzéshez készülődik. Hallom, hogy dudorászik. A dudorászásnak vajon van-e köze a dudorhoz? A dudorászás hangjai kidudorodnak a csöndből. Meg kell húznom magamat, nehogy kiderüljön, hogy itt vagyok, egy idegen ember lakásában. Ilyenkor bambulni kell. Ha az ember csak bambul, nem veszik észre. Még akkor sem, ha elmennek mellette. A bambulás a legjobb álca.

Előttem méregzöld váza. Megrázom: csörög. Kiborítom. Papír- és aprópénz van benne. Szeretném ellopni, de képtelen vagyok, mert nagyon valószínű, hogy az enyém. Az ember a saját íróasztaláról nem tud lopni. Egy nő rikácsol odalent, hogy kész van a vacsora. Vajon igazat mond-e. Az illatok alapján nem hazudik. Bazsalikom, oregánó, kakukkfű, és a rádió hangjai. Lemegek.

Esteledik. Egy padlásszobában ülök. Ketyeg az óra, valami kapirgál fölöttem.

Előttem súlyos vasóra ketyereg az íróasztalon. Mögöttem bevetetlen ágy, a felkelés mozdulatsorának lenyomatával. Jó a kedvem. Az íróasztalon egy vaslábon álló, kisméretű, ovális tükör. Megnézem magam. Kócos vagyok, kellene egy fésű. Borostás vagyok. Kellene egy borotva. Meggyőződésem, hogy hamarosan keresek egy helyet, ahol megborotválkozhatom.

Megnézem az íróasztal fiókjait. Az egyik fiók tele van nagy méretű, vaskos könyvekkel. Épp olyanokkal, amilyenbe ezeket a sorokat írom. Kopogtatnak. Megkérdem, hogy ki az. Azt mondja, a bátyám. Megkérdem tőle, hogy mit akar. Azt mondja, el kell szaladnia, de menjek le, mert kész van a reggeli, a kedvencem. Egyáltalán nem hiszek az illetőnek. Ismerem a bátyámat; neki vidám, kellemes a hangja, ennek az embernek pedig fásult és színtelen, viszont az éhségtől hangosan korog a gyomrom. Kiszólok, hogy mindjárt. Erre ő, hogy nyissam ki az ajtót, segít lemenni. Törbe csaltak. Azt mondja, könnyörög, de a hangja egyáltalán nem könnyörgő, tehát hazudik. Elkésik, azt mondja. Nyissam ki az ajtót. Lehet, hogy igaza van, legalábbis a reggelit és a késést illetően.

Elindulok. A lépcsőn. Le.

Becsapódik egy ajtó. Az előszobában egy asztalon jókora tányéron zöldfűszeres pirítóskenyerek, tökmagolaj, sajt. Megezem. Az ilyenre, jól emlékszem, azt mondják: ízletes.

9 óra. Előttem morzsákkal teli tányér, sötét olajpöttyökkel. Mellette papír hever. KLÁRI, AZ ÁPOLÓ 10-RE JÖN. VÁRJ NYUGODTAN. ÖLEL SZERETETTEL, BÁTYÁD. Milyen rendes, figyelmes bátyám van! Hiányzik.

Süt a nap. Mindjárt odamegyek az ablakhoz, és kinézek rajta. A kertben egy kutya ül egy fa előtt, fölfelé néz és hegyezi a fülét. A fán egy nagy fehér macska, a kutya nézi, nem is tudom, mióta. Azt hiszem, régóta.

Virágzik a vérmelegy. Virágzik a barackfa is. Három légy köröz a csillár alatt. A szomszéd kertekben kutya ugat. Mögöttem csöpög a csap.

KI SZERETNÉK MENNI!

Az ablak előtt rács van. Mindegyik ablak előtt rács van. Az ajtó zárva. Viszem a könyvet, hogy feltérképezsem a lakásomat. Nehéz a könyv, ki akar csúszni a kezemből.

Éhes vagyok. Szelek magamnak egy kenyeret. Az ujjamon sebtapasz van. Elvághattam nemrég. Odakint kutyaugatás. Az ablakból látni egy hegyes fülű kutyát. A fán ülő macskát nézi. Hullámszik minden a napsütésben. Ki kell mennem. Viszem magammal a jegyzetkönyvet.

A véce tágas. Egy semmibe lógó villanykörte fénye vet árnyékot a kék csempe-re, a festett falakra. Itt hideg van. Pincehideg. Most már látom: nyitva van a véceablak. Kinézek rajta. Egy motoros fűrészbörgeg a völgyben. Óvatosnak kell lenni. Odakint láncfűrészbörgeg van: levághatja az ujjamat.

Jelentés a küszöbről. A kert fölött, a kültéri lépcső tetején állok. Innen megszire ellátni. Hallom a völgyben a fűrészbörgegését. Tervezni kellene. Lemenni a lépcsőn, és kimenni a kapun. A kapu zárva van. Vissza kéne jutni a lakásba, ott biztosan van egy kulcs.

Egy nagydarab asszony áll a kertkapu túoldalán és óbégat, hogy hagyjam abba az írást, és mars vissza. „Mars!” A zárral babrál.

Egy tágas szobában ülök. Lépcső vezet fel valahová. Elöttem asztal, hátam mögött konyha. Az asztalon marhapörkölt nokedlivel, mellette a kihajtott jegyzetkönyv, amelybe írok. Egy zaklatott nő rohangál körülöttem, állandóan telefonál. Rólam beszél valakinek, de nem foglalkozom vele. Nehogy azt higgye, hogy törbe csalhat.

11 óra van. Kávét iszom. Nagyon szeretem a kávét. Tej és cukor nélkül, feketén. A kávét csak feketén iszom meg, hogy pontosan tudjam, milyen az íze, nehogy átejtsenek, vagy belekeverjenek valamit. Klárka megsimogatta a fejemet, miközben ittam. Fáj a nyelvem hegye. Érdes, mint egy puha dörzspapír.

Ahogy felállt a nő, felemelkedett a kanapé szivacsra. Összeütötte a két tenyerét, és felkiáltott, hogy „csoda ragyogó egy idő van!”

Be kell kötnöm a cipőfűzőmet, de nem tudom, hogy kell. A nő beköti. Meglehetősen szolgálatkész. Az előbb a lábamat cibálta kedvesen, a cipőfűzővel. Csörgeti a kulcsot. Megigazítja nagy, habos haját. Nyílik az ajtó, bekúszik a kinti fény, folyik egy csíkban a padlón.

Rengeteg részlet van itt. Virágporos egy parkoló autó szélvédője. Az út túloldalán megáll egy busz. Amikor elmegy, egy lány marad ott, nézi az óráját. Kalapban és napszemüvegben van. Madarak csicseregnek a fejünk fölött. Körülbelül így: Pi-pitty! Pi-pitty! Pi-pitty! Gyorsan, egymás után, háromszor. Egy másik madár nagyon szabálytalanul cserreg összevissza, hirtelen váltásokkal. Egy hosszú épület egyik ablakán gyerekzsivaj folyik ki. Hallom az osztályterem kemény, hideg visszhangját, de a hang az utcán már szétkenődik. Egy csoszogó öreg párt kell kikerülnünk. Szúk a járda. Repedezett. A járdaszegély és az úttest között pongyolapitypangok sárga kis gömböcskéi. Közelről nem gömbök, inkább pihék. Egy sor biciklista teker el az úttesten nagyon szabályos, egyenes sorban. A kanyarban, mintha csíkot húznának maguk után, úgy követik egymást. Serregnek a gumik az aszfalton. Besétálunk a lombok alá. Talán száz métert kell menni az erdőben, látom a végét. Kutyák és emberek állnak egy mezőn. Süt rájuk a nap. Korhadó fa

és rothadó avar szagát érzem. A keskeny ösvény mellett egy betonból épült objektum. Már biztosan nem szolgál semmire, csak itt maradt. Szembejön egy apuka, nagy, piros babakocsival. Elmegy mellettünk. Visszanéztem, de a babakocsi üres volt. Lehet, hogy kilopták a gyereket, és az apuka nem vette észre? Vagy lehet, hogy ez az ember egy babakocsi-tolvaj? Jobb nem beleavatkozni.

Melegíti az arcomat a nap. Előttünk egy nagy rét, mögötte egy nagy, zöld hegy.

Egy padon ülünk. Szép nagy rét van előttünk. Gyerekek visonganak, kiskutyák hemperegnek a fűben. Labdát dobnak nekik. Balra egy nagy zöld hegy. Meg kellene mászni. Felhők szaladnak át az égen. Nagyon gyorsak. A rét túlsó végén sárgára mázolt céllövölde, de senki nem lő célba. Körhinta is van, de leláncolva áll, hajlong a fű a szélben és a gyerekek lába alatt. Az előbb idegurult egy focilabda. Szeretnék megérinteni valakit. Egy rovar mászik a vállamon.

Klárrika fogja a bal kezem, és nógat, hogy induljunk tovább. Kilátszik a nagy, fehér combja. Ha majd eszembe jut, meg fogom kérdezni tőle, hogy szereti-e a testét, meg azt is, hogy szereti-e a motoros fűrészeket?

Belekukucskál a jegyzetbe, és nevet. Döcög. Azt mondja, imádja a testét, meg azt, hogy „bogaram”. Felveti a fejét és nevet, de közben a résnyre zárt szemével engem néz.

Sajog a kezem. Pihentetnem kell egy kicsit.

Visszaindulunk.

Elkaptam egy legyet. De nem csak ezért van jókedvem. Klárikának is jókedve van. Azt hajtogatja, hogy „bogaram”. Véres az ingem. Ki kell mosni.

Egy társasjátékkal játszunk. Dobókockával kell dobni. Színes, csillogó táblája van. Rajta mezők, azokon lépkedünk a bábokkal. „Bogaram”, ezt mondja. Arra kér, hogy ne írjak le mindent. Én lassú vagyok. Azt hiszem, megbántottam valamivel. Egyedül ülök a társasjáték előtt. Egy nő áll mögöttem. Dobok.

Orvosság ízét érzem a számban. A nyelvem hegyével próbálom kitapintani a lyukas fogamat. Merevedésem van, nem tudom, mióta. Sötét van a szobában, csak az ablakkeretben dereng némi fény. Csirreg egy madár. Ki kéne menni. Esti virágillatot képezlek.

Egy íróasztalnál ülök. Nagyon jó a kedvem. Elöttem tányér, kenyérral, sajttal, uborkával. Egy üres könyvbe írok. Ha lesz kedvem, rajzolni is fogok. Most még nincs kedvem rajzolni. Kopognak. Megkérdeszem, ki az. Azt mondja, hogy a bátyám. Nincs okom kétkedni.

Egy férfi volt. Mellettem guggolt az előbb. Könnyes volt a szeme, aztán elment. Nyitva van a szobaajtó. Egy meredek lépcső vezet le. Megnézem, hogy mi van odalent. Tágas szoba. Olyan tágas, mint egy terem. Egy bálterem. Beethoven egyik zongoraszonátája szól. Azt gyanítom, hogy az A-dúr.

A reggelinél megvágтам magam.

Egy íróasztalnál ülök. Boldog vagyok. Mellettem egy írólap, rajta néhány sor a kézírásommal és vércseppek: „A férfi, aki a bátyámnak mondja magát, valamivel 9 előtt kopog. Klárrika 10 órakor jön. Délután 6-kor megy el. 7-kor jön vissza

a bátyám. Este tizenegy órakor fekszem le. Reggel 9 és 10 óra között ki tudok menni a kertbe, és át tudok mászni a kerítésen a szomszédhoz, onnan ki egyenesen a hátsó utcára.” A lap aljára óriásbetűkkel ezt írtam:

„EZT A PAPÍRT VIGYEM MAGAMMAL!”

Kopogtatnak. Az írólapot gyorsan elteszem az alsó fiókba. Üdvözlöm a bátyámat. Beengedem. Mosolygott, amikor meglátott. Megölelt. Mondta, hogy már egész szép a kezem. Meg azt is mondta, hogy én egy nagyon termékeny író vagyok, és egyszer talán lesz, aki ezt a rengeteg szöveget mind elolvassa. Azt mondtam neki, értem. Most azt kérdezi, hogy szeretném-e, ha legépeltetné, beköttené a jegyzeteimet. Azt mondom neki, hogy nem szükséges, inkább ennék egy falatot.

Egy lakásban ülök. Talán a nappaliban. Egy férfi áll a pult túloldalán, valamit hosszan magyaráz, és közben egy kenyeret vajaz. Mézet csurgat rá. Nagyon jókedve van. Megmossa, aztán megtörli egy rongyban a kezét, megborzolja a hajamat, és elköszön. Azt mondja, nézzek tévét, és csendben várjam Klárikát. Azt mondja, múltkor nem viselkedtem jól, de most már megbíznak bennem. Elmegy.

Odakint verőfényes napsütés, de a fény alig szűrődik át az elfüggönyözött, sötét lakásba. A falóra hangosan kattog. 9.45. Valami kotorászik a felső szobában. Felmegyek ellenőrizni. Azt írtam, hogy kotorászás a felső szobában, de itt nem kotorászik semmi. Semmi motoszkalás. A tetőtéri ablakra hópelyhek szállnak. Tél van.

Kulcszörgés. Valaki belép a lakásba. Kiabál. „Szia, mucóka!” Ezt mondja. Szatyor zörög. Edénycsörömpölés. „Na, hol van az én Barnabásom?” Nem elképzelhetetlen, hogy ez a nőszemély engem hisz Barnabásnak. Nem válaszolok neki. Betolakodó viselkedése és nyugalمام háborgatása miatt bosszúból elképzelem, hogy néz ki. Egy idős, hatvan körüli néger nőnek képzelem. Szőke, bodorított hajjal, pirosra festett vastag ajkakkal. Köhögni akarok, hogy jókedvem legyen, de nem jön a köhögés.

Az ajtóban megjelenik egy nő. Azt mondja, okvetlenül menjek le, meglepetés vár rám. El akarja venni... Stop! Adjon egy percet, ezt mondtam neki. Ebben megállapodtunk. Meg abban is, hogy leviszem magammal a jegyzetkönyvem, és igenis jegyzetelhetek. Igenis, jegyzetelni fogok. Mindent lejegyzek, amit csak kell. Keresztbe fonja a karját, és dobog a lábával. Mennem kell.

Lemegyek egy meredek lépcsőn. Világos fényű lakk csillog rajta, vastag fadeszkák a fokok, vaskorlát fut mellette. Az aljáról visszanezdek. A fönti szoba plafonján van egy apró csillár. Eddig soha nem vettem észre.

Azt mondja a nő, hogy főzni fogunk. Kínos a dolog. Bizonyára ismerős, csak most épp nem jut eszembe a neve. Bele akar nézni a jegyzeteimbe. Stop! Le kell fektetni néhány szabályt. Ez az enyém. Nekem ezt írnom kell. „Jó-jó, ezt már hallottam.” Azt hiszem, gúnyolódik. Még egyszer elmondom, hogy ez az enyém. Ehhez semmi köze. Ezt én írom. Ha ezt elfogadja, én is hajlandó vagyok elfogadni az ő szabályait. Azt mondja, főzni fogunk. Értem, válaszolom. A kérdés csak az,

hogy mit főzünk. Titkolózik. De már serceg a hagyma a kevés fűszeres olajon. Az asztalon körülbelül 35 dkg marhalábszár. Odakint süt a nap, havazik. Közlöm a nővel, hogy én nagyon szeretem a téli hóesést. Azt mondja, hogy ő is, de most tavasz van, és a tavaszi hóesést nem szereti. Akkor menjünk ki sétálni, mondom. Azt válaszolja, hogy majd máskor. Mást tartogat mára. Nem akarom megbántani, ki tudja, miféle kapcsolat fűz hozzá, ezért inkább csak leírom: nem szeretem a titkolózást. Emlegetett valami szobafogságot. Azt gyanítom, hogy a nő nem teljesen normális. Jó az illata.

Kibontja a húst, lehúzza a bőrét és rádobja a forró olajra. Izzad a fehér hús, néhol már piroslik. Belekapaszkodik a munkapadba, és előredől. Forgatja, nyomkodja, fölé hajol. Élvezettel nézi, aztán visszafordul, és rám kacsint. Izzad az arca is. Mondhatom, nagyon izgatott vagyok. Sistereg a hús. Amikor a nő lehajol a szekrényhez, felcsúszik a ruhája, kilátszik a hatalmas, hófehér combja. „Na, mi van bogaram? Tetszik?” Nevet. Aztán köhög. Ettől én is nevetek. Lehúzza a ruháját. Azt mondja, melege van. Bors száll a levegőben. Megrázza a serpenyőt, füst száll fel. „Helyes fiú vagy te, Barnabás” – ezt mondja. Aztán azt is, hogy ugye nem írok le mindent. Nem, válaszolom. Nem mindent. Belehajol a könyvembe. Nevet. Mindent megnéz. Az előbb beláttam az inge nyakkivágatába. Dagadtak a mellei, mint két kelt tészta, amikről lecsúszott a kendő. Vagy inkább két óriási szem, melyek kibújni készülnek a szemhéjak alól. „Meg akarod főgni, nyuszóka?”

Azt mondja, elpirultam. Megint belenéz a könyvbe, kezében tésztaaszúró. Odakint süt a nap. Visszafordul az ételekhez, és azt mondja, hogy kóstoljam meg a húst. Nekem kell megsóznom. De akkor nem tudok majd jegyzetelni. Azt mondja, nem baj, „nem kell mindig jegyzetelni... Vannak olyan dolgok, amik sokkal jobbak, ha nem írjuk le őket. Mert akkor tudunk rájuk emlékezni.” Megkérdézem tőle, hogy mik ezek a dolgok.

Miközben a nő a bugyogó vizet nézi, és meg-megkavarintja a tésztát, a férjéről mesél. Elhagyta egy nő miatt. Nem is érti, hogy miért szomorú, amikor annyi férfi van a földön. És még egyébként is fiatal. Csinál egy furcsa mozdulatot. A kifelé fordított kezével végigsimít az arcán. „Na, megsózod a húst?” Közelebb lépek hozzá. Stop! Ezt nem adom. Idehajtja a nyakát. Jó illata van. Citrusfa levelei. Egyszer egy dél-olasz kisváros utcáján sétáltam. Dél volt, a fák árnyéksávjában mentem. Nem tudtam megállni, leszakítottam egy narancsot. Nagyon boldog voltam.

11.17-et mutat a nagy falióra. Egy fekete kanapén fekszem, hason, a padlón nyitott jegyzetkönyv, így írok. A konyhában egy nő takarít. Azt kérdezi, éhes vagyok-e. Nem, már nem vagyok éhes, köszönöm. Mondom is. A szoba el van függönyözve. A függönnyt nézem. A nő átrappol a szobán, és elrántja az ablakok elől. Ki kéne menni. Kitárja az ablakokat.

Kijöttem a kertbe. Kicsi, gyomos, kopott kis kert, szakadt kerítésekkel a szomszéd házak felé. Fölöttem vérmeggy virágozik. Az árnyékban hideg van, a napon meleg. A kerti asztal sarkánál, épp csak karnyújtásnyira mellettem egy nő ül, arcát az égnek tartja. Szépen süt rá a nap. Jegygyűrű van a kövér ujján. Férjezett. De

akkor miért napozik itt mellettem? Vagy én vagyok mellette? Nagyon kellemetlen. Mi lesz, ha betoppan a férje? El kellene mennem innen gyorsan. De hová?

Óvatosan felpiszkálom a nőt szendergéséből. Megkérem, hogy igazítson útba. „Nem kell aggódnod, bogaram. Minden marad a régiben.” „Az milyen?” „Jaj, ne gyerekeskedj. Senki nem tud semmit.” Ezek szerint nincs baj. Nem csak én nem tudom, amit kellene. Bár nekem mindig új fejezetet kell nyitnom. Nem bánom. Szinte teljesen boldognak érzem magam. Épp csak most nem. Valami rossz gondolat szállt le a gyomromba. De ez biztosan hamar elmúlik. Megkérem a mellettem ülő nőt, hogy mutassa meg, merre van a mosdó. Sietnem kell.

Megyünk be a házba. A lépcsőn emelem a lábam. Kanyargunk. Megállít egy ajtó előtt. Azt mondja, itt végezzem el a dolgom. Sejttem, hogy miről beszél. Csak azt nem értem, hogy ki világosította fel.

Nem kapcsoltam fel a villanyt. Sötétben kell írnom. A combomra fektettem a jegyzetkönyvet. Kicsit csúszkál, de nem figyelek rá. Rettenetesen csikar a hasam. Iszonyú görcsök facsarnak belül, de semmi nem jön ki belőlem. Várok egy kicsit, hátha elcsendesedem. Csöpög a csap. Fölötte tükör. A tükör fölött rövid neoncső halvány kékje világít. Talán bűg is, mintha hallanám. A falra valaki fehérre festett fémlétrát erősített. Fölöttem egy csukott ablak, kevéske fény jön kintről is. Most jó. Szinte boldog vagyok. A gyomrom elcsendesedett, sötét van és meleg. Akkor a létra valószínűleg egy radiátor. Csakugyan. Onnan jön a meleg. Senki nem lát. És senkit nem látok. Csak én, a jegyzeteim meg a széketem. Ennél aligha kell több.

Megindul egy újabb görcshullám. Először csak enyhén, majd egyre meredekebben szökik föl. Biztonságban vagyok, csak a fájdalom meg én; meghitt együttlét. A létrát nézem. Vakon írok. Most nagyon éles a fájdalom. Nyomom, nyomom, hátha kijut, de semmi. Keresi a kijáratot. Egy pillanatra elképzelem, hogy összenőtt a bőr, hogy nincs kijárat. Érzem, hogy már nagyon szeretne kijutni. Szurkolok neki. Én és a széketem; csak a testem van ellenünk: összezár, nem ereszt. Két meztelen idegen egy szobában. Törik az ajtóra zárt lakatot. Túl nagy már az öröm a szűk kijárathoz.

A köhögés egy kicsit segített, mert a köhögés mindig váratlanul jön; ki lehet cselezni az ismert akadályokat.

Kopognak. „Pucika, megvagy még?” Ezt kérdezi egy tolakodó női hang. Lehetséges, hogy mindvégig az ajtó előtt állt? Rettenetesen kínos. De válaszolni is kell valamit. Újra, türelmetlenül kopog. „Én vagyok az.” Ezt mondom, bárki legyen is.

Kiskamasz voltam. Páran elmentünk az egyik osztálytársunk veresegyházi nyaralójába. Ott voltak a szülők is. Az apák a kertben kártyáztak és dohányoztak, az anyák lent a konyhában főztek és beszélgettek. Ebédnél elcsentem az összes megmaradt sült májat, és a kert egyik bokra mögött mindegyiket megettem. Aztán visszamentem a fenti emeletre a többi gyerekhez. Volt katonásdi, verekedés, lányrablás, sírás meg hajtépés. Ha két fiú került párba, rásóztak egymás hátsójára, ha két lány, össze kellett érinteni a nyelvüket. Ha egy fiú és egy lány, akkor a fiúnak bele kellett nyúlni a lány bugyijába. A Mózsnaí Miki Ágotát húzta a kalapból. Ágota becsukta a szemét, és összeszorította a vézna lábait. Remegett.

A Miki vagány srác volt, mindig röhögött, de amikor meglátta Ágota csukott szemeit, elcsöndesedett. Várt egy kicsit, aztán belenyúlt a bugyiba, és jó hosszan matatott benne. Ágota kinyitotta a szemét, sírt, de nem csinált semmit, csak nézte a Mikit, aztán hangosan felzokogott, de a Miki keze még mindig a bugyiban volt. Ráugrottam a Mikire, és ütni kezdtem, de ő sokkal erősebb volt nálam, úgyhogy, azt hiszem, elvert. Amikor az anyák feljöttek, úgy csináltunk, mintha mi sem történt volna, aztán a Miki folytatta a verést. Nem is értem, miért falaztam neki akkor. Öten ültek rajtam. Meg sem tudtam mozdulni. Ott ütöttek, ahol értek. Aztán leszálltak rólam, és folytatták a játékot, mintha én ott se lennék. Csikart a hasam, WC-re kellett mennem, de nem mertem megmozdulni még nagyon sokáig. Csak akkor mentem ki a szobából, amikor a többiek átmentek játszani a padlásra. Egy emelettel lejjebb mentem, itt senki nem volt.

Megint jön egy hullám. Karcol már most is. Ez biztosan nagyon fog fájni.

Miközben erőlködtem, bekopogott a Joli néni. Lenyomta a kilincset, de az ajtót már előtte bezártam. „Ugye nem használod a WC-t! Nem lehet lehúzni.” Valamit mondanom kellett. „Nem használom.” Szégyenkeztem, mintha máris lelepleztek volna. Irtózatosan hosszan ültem ott tétlenül. Bámultam ki az ablakon. Nyár volt. Víjjogtak a madarak. Légy körözött mellettem. Fölöttem dobogott a padló. Aztán hallottam a Mózsnai Miki hangját: valamit suttogott, majd valaki válaszolt neki. Hirtelen csapkodni kezdték az ajtót, és azt kiabálták, hogy „beszari”, „beszari”. „Tiszta szar!” Meg azt is, hogy „Hurkaládé”. Ezt nem értettem. Aztán apám kopogott. Rám parancsolt, hogy nyissam ki az ajtót. Kinyitottam. Szótlanul állt az ajtókeretben. Egyik kezében homokozólapát volt, a másikban kis, piros vödör. Mondta, hogy töröljem ki. „Nincs mivel.” Kezembe nyomott egy guriga papírt. Alig mertem elvenni. Feltúrte az ingujját, kilapátolta a szart a vödörbe, és elment vele.

Izzadok. Győztem. Kint van.

MINDIG AZ UTOLSÓ 2-3 SORT VISSZAOLVASNI!

Nyomja a könyököm a combomat. Teljesen belefúródott. Mikiék iskolakezdekör hetekig csúfoltak. A kis, törekeny Ágota védett meg. Azt is szégyelltem. Elém állt csípőre tett kézzel, és helyettem mondta, hogy azt nem lehetett tudni, hová lehet kakilni, hová nem. Jó? Állig érő csillogó szőke haja volt, benne a piros műanyag hajráf. Az volt a szava járása, hogy: „Maradj meg magadnak, jó?” Hófehér volt a bőre, a homlokán látszott egy nagy kék érág. Gumiszandál, piros zokni.

Egyszer egy táborban éjszaka kiszöktünk a focipályához nézni a csillagokat. Mondta, hogy szerinte egyáltalán nem vagyok érdekes. Csókolóztunk. Nyalogatta a számát. Kicsi, sikamlós, szégyenlős nyelve volt. Ott kint a focipályán azt is elmondta, hogy akkor, évekkkel azelőtt, a Mikivel ketten ütötték az ajtót.

Kopogtatnak. „Én vagyok az, Endre. A bátyád. Barnabás, minden rendben?” Odakint sötétedik. Ki kéne jutnom innen.

Most mindjárt lehúzom a WC-t, felhúzom a nadrágomat, kezet mosok, és kinyitom az ajtót, hogy megnézzem, mi folyik odakint.

Egy afféle nappaliba lépek, mely a konyhától egy fél fallal van csak elválasztva. A konyha pultjában egy beépített kályha, melynek mindkét oldala üveg. Vajon hol rakták bele a fát, amely most ropogva ég? Odakint esik a hó. Egy férfi takarít a konyhában, és közben hozzám beszél. Azt mondja, hogy megterített, ülünk le enni. Azt válaszolom neki, hogy egyáltalán nem vagyok éhes. Valami baj van a gyomrommal. Felém fordul, mosolyog. Kicsit szomorú. Megkérdezem tőle, hogy mi a baj. Nagyon sóhajt. Most még jobban mosolyog és még szomorúbb. Remegve fújja ki a levegőt. Azt mondja, semmi.

Kellemes a lakás miliője. Odakint esik a hó, fény alig jut be a lakásba. Idebent viszont ég a csillár, halk zene szól. Egy vonósnegyes. Meg mernék esküdni rá, hogy Beethoven.

Ülünk a megterített asztalnál. Egy harminc körüli férfi és én. A férfi valamit magyaráz. Az előbb azt mondta, hogy egyáltalán nem szükséges leírni, de aztán belátta, hogy ha beszélni akar mellettem, ez elkerülhetetlen. Most azt mondja, hogy jobb is így; utólag visszaolvashatja, amit mondott. Ellenőrizheti magát.

Egyre sűrűbben kell köhögnöm.

Nevetek.

Nevetünk mind a ketten.

De, teszi hozzá, ennek csak akkor van értelme, ha visszaolvashatja. Vár. Rám néz. Elkérhetem majd a jegyzeteidet, Barnabás, kérdezi. El, mondom. De csak egy nagyon rövid időre, és csak úgy, ha közben felügyellek. Rendben, mondja. Lehet, hogy az egyik gyerek ideköltözik. Ha Sárin múlik, akkor persze nem. Nem lehet mindenkinek megfelelni. Bedughatnálak egy kórházba. Ezt akarja. Érted? És amilyen kis aljas, nem azt mondta, hogy ő vagy én, de azért mégis ezt jelentette, amit mondott. Azt is próbáltam már, hogy téged oda, de ez tetszett neki a legkevésbé. Egy hete mindennap veszekszünk. Ahhoz képest, hogy jó katolikus, meg Jézus Krisztus, meg a felebaráti szeretet, meg mittudomén... Szerintem akkor sértettem meg, amikor a katolicizmusát támadtam. Szerintem már jóval előtte. De érted, mi az, hogy a jól berendezett kis lakásunkba elzárjuk magunkat, nevelgetjük a gyerekeinket, a magányunkat, a rigolyáinkat, közben csinosítgatjuk a háztartást, mint egy üvegházban, aztán ami ezen kívül van, az mind baszódhat meg! Mire azt mondja, hogy hülye hippi vagyok. Egy felelőtlen kiskamasz. Één, felelőtlen! Tényleg... Egészen undorító... aljas. Ha nincs igaza, akkor a legszemetebb. És persze rögtön a válás meg a gyerekügy. Mintha kizárólagos részvénytulajdonos lenne, vagy valami.

Felnevet. Különösen. Mintha valami mást akarna csinálni.

Az a legröhejesebb az egészben, folytatja, hogy miközben ennyire utál téged, meg most már engem is, épp krumplifőzeléket főzött, észre sem vette, hogy a te recepted szerint, tárkonyal és nem kaporral. Pedig amikor elújságotam neki, hogy a kertben egy receptről meséltél, kiröhögött, és mondta, hogy hülyeség. Valamiért ez vágta ki a biztosítékot a legjobban. Ott áll, nekem háttal, kiabál velem, hogy viszi a gyerekeket, és mostantól azt csinálók, amit akarok, és látom, hogy leveszi a polcra a tárkonyt, és azt szórja bele a krumplifőzelékbe. Mondtam is neki, hogy na mi van? Mégiscsak jó a tárkonyos recept! Lekapta a tűzről a fazekat és nekibasztta a falnak. Ez, ez, ez a feleségem. Érted.

És te mit csináltál, kérdezem. Gondolkodik, majd hirtelen rám néz.

Ja, én... kapott egy bűdös nagy pofont. Aztán eljöttem.

Miért kapott pofont, kérdeztem. A férfi értetlenkedik. Dadog. Rám néz. Mintha elgyengülne az arca. Elmosolyodik. Egészen őszinte mosoly. Azt mondja, úgy érzi magát, mintha portrét készítenék róla, ahogy le-föl kapkodom a tekintetem, és széleseben körmölök.

Szóval nem tudom, mondja. Nem tudom. Nem tudom. De ne félj, azt mondja, itt maradok veled. Egy darabig még biztos.

Érdekes, hogy ezt mondja. Nem félek. Mondom is, hogy egyáltalán nem félek. Nem szükséges maradnia. Menjen csak nyugodtan, ahová akar. Elfordul. Fújtat. Azt gondolom, hogy sír. Felkapja a tányérokat és kiviszi a konyhába. Onnan kérdezi, hogy elolvashatja-e a mai napon írott jegyzeteimet. Azt mondom neki, hogy igen. De siessen, mert kell vissza. Ezenfelül megkérem, hogy amíg olvas, lehetőleg ne történjen semmi, én mellette fogok állni mozdulatlanul. Nyújtja a kezét, hogy elvegye a könyvet, és kérdezi, hogy miért akarok mindent leírni. Nem tudom. Le kell írni mindent. Mindent leírok, hogy megtörténjen. Amit nem írok le, az nem történik meg. Megtörténés. Meg kell történetni a dolgokat, hogy legyen történetünk. Hogy érzékeljük őket. Azt mondja, hogyha mindent lejegyzetelek, abból nem lesz történet. De igen lesz, mondom, lesz. Itt van, itt van a történet. Tessék. El lehet olvasni. Tessék csak elolvasni. Ez igenis történet.